

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 944/2018
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић адвокат из ..., против туженог „Leoni wiring systems southeast“ ДОО из Прокупља, чији је пуномоћник Срђан Јанићијевић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1157/17 од 21.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1157/17 од 21.11.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 133/16 од 07.11.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се као незаконито поништи решење туженог број .../... од 07.11.2013. године којим је отказан уговор о раду број ... од 08.04.2010. године и анекс уговора о раду број ...-.../...-... од 24.07.2013. године. Ставом другим изреке, наложено је тужилци да на име накнаде трошкова парничног поступка исплати туженом износ од 36.000,00 динара у року од осам дана од дана пријема писаног отправака пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1157/17 од 21.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и туженог и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П1 133/16 од 07.11.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужилина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. По оцени Врховног касационог суда, нису основани наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из става 1. наведеног члана, учињеној у поступку пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је по уговору о раду на неодређено време од 08.04.2010. године, са анексом од 24.07.2013. године, обављала послове радника на У периоду од 31.08.2013. године до 07.09.2013. године тужила је била привремено спречена за рад, о чему је потврду предала 06.09.2013. године референтској служби туженог. О престанку привремене спречености за рад тужила није обавестила свог непосредног руководиоца, која зато није имала сазнање о томе, а на посао није долазила од 09.09.2013. године до 13.09.2013. године сматрајући да се сви запослени са њене производне линије налазе на колективном годишњем одмору у трајању од пет радних дана, у складу са писменим и усменим обавештењем датим пре њеног одласка на боловање. У том периоду тужила се повредила 12.09.2013. године, о чему је обавестила свог непосредног руководиоца и тада сазнала да се по њеној евиденцији и даље налази на боловању, а не на годишњем одмору. Тужила није добила решење о коришћењу годишњег одмора у означеном периоду, који тада нису користили сви запослени из њене групе већ само они који су пре тога радили. План коришћења годишњег одмора истакнут је на огласној табли само као прелиминарна најава, након које менаџмент даје потврду и сачињавају се спискови запослених који ће користити годишњи одмор. Годишњи одмор користи се на основу писменог захтева запосленог, који су запослени из тужилине групе подносили и за коришћење годишњег одмора од 09.09. до 13.09.2013. године. Тужили је достављено упозорење о разлозима за отказ уговора о раду због повреде радне обавезе - неоправданог одсуства са рада и коришћења годишњег одмора супротно правилима предвиђеним законом и колективним уговором туженог. О наводима из упозорења тужила се писмено изјаснила. Уговор о раду који је тужила имала закључен са туженим отказан је решењем од 07.11.2013. године, донетим на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду и одредаба колективног уговора туженог, односно анекса уговора о раду којима су неоправдано одсуство са рада и коришћење годишњег одмора у супротности са одредбама колективног уговора предвиђене као повреде радне обавезе. Тужила није била на списку запослених који ће користити годишњи одмор зато што је одсуствовала са рада због боловања, а није подносила захтев за коришћење годишњег одмора.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, у тексту важећем у време отказа уговора о раду, прописано је да послодавац може запосленом отказати уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Означеном

одредбом није извршено степеновање кривице запосленог који учини повреду радне обавезе, па је довољно да она буде учињена и обичном непажњом.

Колективним уговором туженог предвиђено је да се дужина трајања и време коришћења годишњег одмора одређује решењем које доноси директор, односно овлашћено лице уз претходну консултацију са запосленим, у складу са законом (члан 35. став 1). Тим општим актом предвиђено је да се под повредом радне обавезе подразумева коришћење годишњег одмора, плаћеног или неплаћеног одсуства у супротности са одредбама тог акта, као и неоправдано одсуствовање са рада (члан 82. тачке 14. и 21). Исто је предвиђено и чланом 12. анекса уговора о раду који је тужиља 24.07.2013. године закључила са туженим.

Следствено изложеном, тужиља је изостала са посла у периоду од 09.09. до 13.09.2013. године, сматрајући да се налази на годишњем одмору иако решење о коришћењу годишњег одмора није добила, ослањајући се на прелиминарну најаву да ће запослени из њене групе користити годишњи одмор и без провере те чињенице са својим непосредним руководиоцем, што је уобичајено понашање у односу запослених и њихових руководилаца.

Због тога, правилно су нижестепени судови оценили да је тужиља својом кривицом учинила повреду радне обавезе предвиђену колективним уговором туженог и анексом уговора о раду који је са њим закључила, тако да је донето решење о отказу уговора о раду законито и донето уз поштовање законске процедуре.

Из тих разлога, нису основани наводи ревизије да код тужиле није постојала свест да чини повреду радне обавезе, а осталим наводима ревизије оспорава се утврђено чињенично стање у супротности са чланом 407. став 2. ЗПП.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлука о захтеву туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у другом ставу изреке, донета је применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП. По оцени Врховног касационог суда, трошкови одговора на ревизију нису били нужни за вођење ове парнице.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић